

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617202030
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8617202030.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Antónie Kandravej v spore žalobcov 1. K. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX I. č. XXX, 2. B. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX I. č. XXX, právne zastúpených JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Námestie SNP č. 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanému Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I., oddiel Sa, vložka č. 601/B), právne zastúpený Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri, s.r.o., IČO: 36 863 017, so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice 1, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia v sume 1 089,38 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník, č. k. 4C/8/2017-41 zo dňa 04. 10. 2017 takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Žalobcovia v 1. a 2. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovanú na povinnosť zaplatiť žalobcom v 1.a 2.rade primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 089,38 Eur s prísl. a zároveň priznal úspešným žalobcom právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil takto, cit.:

„Súd nárok žalobcov považoval za dôvodný a zamietnutie žalobného návrhu v konaní 5C/139/2013, predstavuje nárok primeraného finančného zadostučinenia titulom uplatňovaného práva z už citovaného rozhodnutia tunajšieho súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu (3Co/292/2015-181), pretože boli porušené práva žalobcov ako spotrebiteľov (neplatné postúpenie pohľadávky) a tieto boli spôsobilé privodiť im ujmu, pričom tento stav bol v konaní riadne preukázaný konaním 5C/139/2013, žalobcovia boli v konaní úspešní, pričom toto postačuje na uplatnenie nároku na primerané finančné zadostučinenie, nakoľko ide spotrebiteľský vzťah a žalovaná bola povinná prinajmenšom konať v súlade s dobrými mravmi, pričom postúpenie pohľadávky sa riadi ustanoveniami zákona o bankách, avšak v konaní 5C/139/2013 súd žalobný návrh zamietol nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu titulom postúpenej pohľadávky. Skutočnosť, že v konaní 5C/139/2013 je žalobcom CASH COLLECTORS SK, s.r.o., IČO: 44 703 015, nevytvára nedostatok aktívnej legitímácie žalobcov na podanie žalobného

návrhu na primerané finančné zadosťučinenie, ani nedostatok pasívnej legitímácie na strane žalovanej, nakoľko toto zadosťučinenie sa odvíja o zmluvného vzťahu z 30.5.2003 (zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX) a citovaným rozhodnutím tunajšieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu je daný nárok žalobcov na primerané finančné zadosťučinenie v súlade s citovanou právnou kvalifikáciou. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovanej strany ohľadom jej argumentácie, pretože titulom uplatňovaného primeraného finančného zadosťučinenia bolo rozhodnutie tunajšieho súdu (5C/139/2013, v spojení s rozsudkom krajského súdu 3Co/292/2015-181), ktorým bolo zistené porušenie spotrebiteľského práva žalobcov zo strany obchodníka (žalovaného). Žalobcovia ako spotrebiteľ uplatnili satisfakciu za porušenie ich spotrebiteľských práv, nakoľko títo sa museli brániť v pôvodnom konaní (5C/139/2013). Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, tak aby sa dodávateľ (obchodník) nedopúšťal recidívy, zároveň aj funkciu relutárnu. Súd prvej inštancie odmietol dôvody žalovanej strany, podľa ktorých základnou procesnou povinnosťou žalobcov je predniesť dostatočne konkrétne a určité skutkové tvrdenie významné podľa hmotného práva, ktorými sa formuje skutkový základ žaloby, ďalej žalobcovia nespĺnili povinnosť tvrdenia k základným predpokladom vzniku práva na primerané finančné zadosťučinenie, ďalej konanie vedené na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 5C/139/2013 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove 3Co/292/2015 nebol iniciovaný žalobcami, títo v ňom nevystupovali ako žalobcovia, ale ako žalovaní, preto nemožno tvrdiť, že v ňom bolo právoplatné rozhodnuté o porušení práva alebo povinnosti podľa zákona č. 250/2007 Z.z., alebo osobitného právneho predpisu a to už len zo samotného dôvodu, že jeho predmetom bolo niečo úplne iné (zaplatenie úverovej pohľadávky), rozsudok odvolacieho súdu 3Co/292/2015 je založený výlučne na nepreukázaní určitých skutočností žalobcom (postupníkom úverovej pohľadávky), na neunesení jeho dôkazného bremena, takže skutkové zistenie porušenia práva alebo povinnosti nemožno vyvodiť ani z jeho odôvodnenia (porušenie nebolo zistené) teda, že ak súd žalobu zamietol, nekonštatoval tým žiadne porušenie práva a ani povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi. Súd prvej inštancie k tomu dopĺňa, že rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 12.6.2013 sp. zn. 5C/139/2013-155 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.4. 2016, sp. zn. 3Co/292/2015-181 (právoplatný 13.7.2016) tvorí titul na podanie žaloby o primerané finančné zadosťučinenie z dôvodov a spôsobom ako to žalobcovia uplatnili. Tento stav medzi stranami je sporný z dôvodu argumentácie žalovanej strany. Žalobcovia svoje právo uplatnili z pohľadu ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ...každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách (§ 3 ods. 3 zákona číslo 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Z. z, o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá (§ 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Z., z. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3 (§ 4 ods. 2 písm. b/zákona číslo 250/2007 Z. z., o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Z.z, o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Žalovaná strana ako dodávateľ zneužil svoje postavenie, nepostupoval voči žalobcom ako spotrebiteľom s odbornou starostlivosťou, nedodržel zákon, keď pristúpil k zmluve o postúpení pohľadávok v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách) a toto nedodržanie zákona (nedostatok aktívnej vecnej legitímácie) bolo spôsobilé privodiť žalobcom ujmu, pričom tento stav bol v konaní riadne preukázaný konaním 5C/139/2013, preto súd prvej inštancie titulom argumentáciu oboch strán sporu, poskytol ochranu žalobcom ako spotrebiteľom na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 1 (jednej polovice z ohrozeného práva 5C/139/2013). Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ (žalovaný) nedopúšťal recidívy. Jeho výška je primeraná v sume 1089,38 eura, zodpovedá miere porušenia povinnosti žalovaného ako veriteľa voči žalobcom ako dlžníkom titulom zmluvy o postúpení pohľadávok spôsobom a z dôvodov ako je vyššie uvedené (bod 1 odôvodnenia). Pri posudzovaní primeraného finančného zadosťučinenia súd prihliadal na všetky okolnosti veci, najmä nato, že žalobca znášal stav právnej neistoty (titulom zmluvy o postúpení pohľadávok a následne žalobného návrhu 5C/139/2013). Ako spotrebiteľ - žalobcovia obrátili sa so žalobou na súd a uplatnili primerané finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľských práv obchodníkom (žalovanou stranou) čomu súd vyhovel z dôvodov a spôsobom ako je vyššie uvedené. Taktiež bez povšimnutia nemôže zostať skutočnosť, že porušenie práva žalobcov ako spotrebiteľov aj napriek tomu, že v konaní bol úspešný bolo spôsobilé privodiť žalobcom ako spotrebiteľom ujmu, teda žalovaná strana vždy, v každej spotrebiteľskej veci musí konať v súlade s dobrými mravmi, nesmie zneužívať svoje postavenie (v danom prípade v súlade s citovanou právnou kvalifikáciou

zákona o bankách), nakoľko vo vzťahu k žalobcom toto malo právny následok v podaní žaloby (bod 1 odôvodnenia). V merite veci súd prihliadol na žalobcami citované rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/26/2013 z 2

3.5. 2013 ... hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie dvoch predpokladov, ktorými súd úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť ujmu spotrebiteľovi. Bez právneho významu je to či ujma spotrebiteľovi vznikla nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy“.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti citovanému rozsudku bolo podané odvolanie zo strany žalovaného, ktorý namietal, že vec bola rozhodnutá miestne nepríslušným súdom, čím došlo aj k rozhodnutiu nezákonným sudcom, pričom poukázal na skutočnosť, že absentuje tu relevantná súvislosť medzi predmetom prebiehajúceho sporu a spotrebiteľskou zmluvou. Taktiež namietal nesprávnu aplikáciu rozhodnutia právnej úpravy s tým, že pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie nestačí len protiprávne konanie voči spotrebiteľovi, ale toto musí spotrebiteľ aj úspešne uplatniť na súde. Pokiaľ spotrebiteľ poukazuje na predchádzajúce konanie, kde došlo k zamietnutiu žaloby voči nemu, ale vo výrokovej časti nebolo určené, že zmluva o postúpení pohľadávok medzi žalovaným a postupcom je neplatná, nemožno tým založiť nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Záväzným je výrok súdneho rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie. Taktiež žalovaný namietal, že nebol stranou predchádzajúceho sporu, a preto nemohol zrealizovať svoje procesné oprávnenia. Z uvedeného dôvodu nemožno voči nemu vyvodiť následky z konania, ktorého účastníkom nebol. Taktiež poukázali na skutočnosť, že žalobcovia neutrpeli žiadnu ujmu, v ktorej by mala byť z ich strany zadosťučinená. Samotným postúpením pohľadávky z ich strany na postupníka nemohla vzniknúť alebo hroziť spotrebiteľovi akákoľvek ujma a už vôbec nie ujma odškoditeľná. Taktiež nemožno súhlasiť s argumentáciou, že zadosťučinenie má slúžiť aj k odstrašeniu žalovaného, aby sa nedopúšťal takéhoto konania. Takúto právomoc súd nemá, nakoľko je zverená inému orgánu, a to úradu na dohľad pred finančným trhom. Preto je takéto odôvodnenie neprípustné. Zároveň namietal skutočnosť, že súd nevysvetlil postup pri stanovovaní výšky zadosťučinenia, čím je rozhodnutie arbitrárne.

6. Žalobcovia k podanému odvolaniu uviedli, že jednoznačne sa jedná o spor súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, na ktorý sa vzťahuje ustanovenie citovaného zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom súd prvej inštancie správne neprihliadol na námietku miestnej nepríslušnosti, čo aj riadne odôvodnil a taktiež boli splnené všetky podmienky pre priznanie finančného zadosťučinenia. Hypotéza predmetnej právnej normy nešpecifikuje či osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva musí byť nevyhnutne v pozícii žalobcu. To zákon nešpecifikuje. Poukázali na to, že žalovaná prehliada právoplatný výrok rozsudku Okresného súdu Svidník v konaní pod sp. zn. 5C/139/2013, kde súd žalobu zamietol, pričom v odôvodnení sa venoval skutočnostiam, prečo je žaloba zamietnutá. Práve žalovaný zodpovedá za porušenie práv spotrebiteľa, preto je daná jeho pasívna vecná legitímácia. Pre priznanie zadosťučinenia nie je nutné preukázať vznik ujmy, postačuje len samotná hrozba ujmy, čo v danom prípade bolo splnené. Pokiaľ súd priznal polovicu reálne hroziacej ujmy z pôvodného konania rozhodol tak v zákonných intenciách.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal

suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Odvolací súd k jednotlivým odvolacím námietkam uvádza, že v danej veci rozhodoval zákonný sudca miestne príslušného súdu. Hoci súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie uvedenej v bode 16 rozsudku, kde súd prvej inštancie poukázal na spotrebiteľský charakter sporu, ako aj na príslušnú právnu normu, a to ust. § 19 písm. d) CSP, podľa ktorého je miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého má pobyť žalobca, ktorý je spotrebiteľom. V danom prípade odvolací súd nemal pochybnosti o spotrebiteľskom charakteru tohto sporu, nakoľko sa jedná o spotrebiteľský spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Z tohto dôvodu bola táto námietka vyhodnotená ako irelevantná.

11. Pri posúdení odvolacích námietok nesprávnej aplikácie právnej úpravy rovnako poukazuje odvolací súd na precízne odôvodnenie súdu prvej inštancie. „Úspešné uplatnenie na súde zo strany spotrebiteľa, ktoré je predpokladom priznania finančného zadosťučinenia podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vykladať reštriktívne len na spory, kedy spotrebiteľ je v pozícii žalobcu, resp. v rámci konania ako žalovaný podá protižalobu. Naopak v tomto prípade je nutné vychádzať z teleologického výkladu právnej normy, a to s poukazom na cieľ, ktorý chcel zákonodarca dosiahnuť, ktorým nepochybne bola širšia ochrana spotrebiteľa, ktorý má pozíciu slabšej strany. Z tohto dôvodu je nutné predmetné ustanovenie vykladať tak, že aj v prípade úspešnej obrany svojich práv, ktoré je výsledkom obrany žalovaného v konaní, v ktorom bol pozíciou žalovaného možno subsumovať pod pojem úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Z tohto dôvodu ani táto odvolacia námietka nebola odvolacím súdom posúdená ako dôvodná.

12. Rovnako je bezpredmetná odvolacia námietka spočívajúca v tom, že v predchádzajúcom konaní vo výrokovej časti nebolo konštatované porušenie povinnosti žalovaného, nakoľko v danom konaní konajúci súdu zamietol žalobu postupníka. V odôvodnení svojho rozsudku mohol jedine uviesť dôvody, pre ktoré tak učinil a tam nepochybne skonštatoval nesprávnosť postúpenia pohľadávky, ktorú nepochybne spôsobil žalovaný tým, že porušil svoje povinnosti, ktoré mu ustanovuje osobitný predpis, a to zákon o bankách, nerešpektoval tieto ustanovenia, ktoré nepochybne súd prijaté z dôvodu ochrany spotrebiteľa, aby tento nebol bez predchádzajúcich upozornení a uplynutí určitých časových okamihov daný do vzťahu s nebankovou spoločnosťou. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd dospel k záveru, že citované rozhodnutie okresného súdu bolo základom pre posúdenie skutočnosti či žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú osobitným zákonom. Táto otázka nepochybne preukázaná bola a táto podmienka priznania finančného zadosťučinenia bola opäť splnená. Ani skutočnosť, že žalovaný nebol účastníkom tohto konania, nič nemení na tomto závere, nakoľko nepochybne súd konštatoval, že subjektom, ktorý porušil ustanovenia zákona o bankách bol žalovaný, ktorý nerešpektoval tam vyjadrené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky a na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že v danom konaní bol žalobca postupník z uvedenej zmluvy. Z tohto konania nepochybne bolo preukázané, že spotrebiteľ na súde bol úspešný v otázke porušenia jeho práv, ktoré ustanovuje osobitný predpis pre žalovaného, tento zodpovedá za toto porušenie a spornou ostáva len výška primeraného finančného zadosťučinenia.

13. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

14. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

15. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

16. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy, ktorá hrozila žalobcom. Priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcom ako spotrebiteľom satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd prihliadol na všetky skutkové okolnosti daného prípadu, vrátane odvolacích námietok žalovaného. Odvolací súd má za to, že žalobcovia úspešne uplatnili svoje práva v predchádzajúcom konaní. Je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nemožno sa pri určení výšky finančného zadosťučinenia striktno držať ujmy, ktorá im objektívne hrozila. Vzhľadom na porušenia práva spotrebiteľa dodávateľom je priznaná výška finančného zadosťučinenia, určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu, primeraná.

17. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobcov zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa títo úspešne domohli na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd je toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv je suma 1 089,38 Eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcom ako spotrebiteľom satisfakciu.

18. Úspešní žalobcovia v 1. a 2. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % podľa §255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením §396 ods.1 CSP.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).